15/08/2020

Η Κοίμηση της Θεοτόκου. Το Πάσχα του καλοκαιριού

/ Ορθόδοξες Προβολές

“Ευλογημένη Συ, η χωρήσασα Χριστόν” Στις 15 Αυγούστου η Εκκλησία μας εορτάζει την ιερή μνήμη της πανένδοξης Κοίμησης και θαυμαστής Μετάστασης της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας. “Σήμερον ο της ζωής θησαυρός θανάτω ζωηφόρω καλύπτεται, ει και θάνατον προσαγορεύσαι την ταύτης ζωτικήν μεταβίωσιν”, τονίζει ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός. Πρόκειται για την κορωνίδα των Θεομητορικών Εορτών. Η Εκκλησία την χαρακτηρίζει ως το δεύτερο και μικρό Πάσχα. Στο Κοντάκιο της Εορτής ψάλλουμε: “Τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησε, αλλά προς την ζωήν μετέστησε, ο μήτραν οικήσας αειπάρθενον”. Πολλοί από τους αγίους Πατέρες και Υμνωδούς της Εκκλησίας εξύμνησαν την Υπεραγία Θεοτόκο “όσον εφικτόν” είναι στους ανθρώπους. Τόσο τα κείμενα των Πατέρων όσο και των ιερών Υμνογράφων, μαρτυρούν ότι στη Θεοτόκο περισσότερο αρμόζει “θείος και ιερός ύμνος”, δηλαδή δοξολογικός και ευχαριστήριος αίνος που ούτε και αυτός μπορεί να εξαρκέσει προς ύμνον των

μεγαλείων που εποίησεν ο Δυνατός στο Πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Η Ανακεφαλαίωση

Η Εκκλησία αναγνωρίζει στην Παναγία το μοναδικό εκείνο κτίσμα που εκπλήρωσε στην ύπαρξη της τον ύψιστο προορισμό που είχε θέσει ο Θεός στην κτίση και ιδιαίτερα στον άνθρωπο. Στην Παναγία έχουμε την πληρέστερη δυνατή ενότητα του ανθρώπου με το Θεό, του κτίσματος με τον Κτίστη και Δημιουργό. Στη διαδρομή της ιερής ιστορίας, ο Θεός αναζητεί το μοναδικό εκείνο πρόσωπο που θα δεχθεί την κλήση Του για συνεργία στο έργο της Θείας Οικονομίας. Η Παναγία είναι ακριβώς “το πλήρωμα του χρόνου”, που με την εκούσια απάντηση της στο Θεό και το “ιδού η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου”, ταυτίζει με το πλήρωμα της αγάπης και της υπακοής την ελευθερία της με το θέλημα του Θεού. Σ’ αυτή την απάντηση της Παναγίας, ανακαλύπτουμε τη σωστική λειτουργία του ανθρώπου που εκφράζεται και βρίσκεται στην αλληλοπεριχώρηση της ύπαρξης του με τη ζωή του Θεού. Η “κατά φύσιν” ζωή της Παναγίας σε όλες τις ψυχοσωματικές της διαστάσεις, ενώθηκε με τη ζωή του Σαρκωθέντος Κυρίου. Η μητρότητα της Παρθένου Μαρίας διαθέτει μια σπουδιαότητα που όμως δεν εξαντλείται στο γεγονός της φυσικής γέννησης. Έχει οπωσδήποτε και την πνευματική της όψη, γιατί μια μητέρα δεν δανείζει στο παιδί της μόνο το σώμα, αλλά οικοδομεί ολόκληρη την ψυχοσωματική του ύπαρξη. Η Εκκλησία μας λέει ότι ο Χριστός προσέλαβε από την Παναγία “σάρκα εμψυχωμένην ψυχή λογική τε και νοερά”. Ο Κύριος προσέλαβε την ανθρώπινη φύση στο σύνολο των ψυχικών και σωματικών ενεργειών. Η Παναγία εταύτισε την ύπαρξη, τη ζωή της με την άκτιστη ζωή του Θεού. Γι΄ αυτό και κάθε κτίσμα βρίσκει στο πρόσωπο της Παναγίας την πύλη της όντως ζωής, το πλήρωμα, το γέμισμα, την ολοκλήρωση και την τελείωση της αληθινής ζωής και ύπαρξης του ανθρώπου στην κοινωνία του με το Θεό εν Χριστώ Ιησού.

Αγαπητοί αδελφοί, η Παναγία μας έδειξε πως ο άνθρωπος ερχόμενος στον κόσμο δεν ζει αποκλειστικά για τον εαυτό του, αλλά για το Θεό. Η Θεοτόκος μας υπενθυμίζει διαρκώς ότι πραγματοποιώντας τον προορισμό μας, μπορούμε να φανερώσουμε μέσα από την ύπαρξη μας την παρουσία της “εικόνας του Θεού” που είναι ο Χριστός. Ζώντας μέσα στην Εκκλησία, μπορούμε να γεννήσουμε τον Χριστό στην καρδιά μας και να γίνουμε δούλοι Κυρίου, όπως η Παναγία μας. Αυτό σημαίνει σχέση αγάπης και συγκατάβασης του Σωτήρος , ερμηνευόμενο σ’ ένα απόλυτα οντολογικό πλαίσιο. Απαραίτητη προϋπόθεση αυτής της πραγματικής σχέσης αγάπης είναι η αληθινή πίστη. Γι’ αυτό και η Παρθένος Μαρία αποτελεί πραγματικό πρότυπο. Η ζωή της είναι δρόμος αφάνειας, πτωχείας και βαθύτατης συναίσθησης της αποστολής της ως «δούλη Κυρίου».

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος

****

Απολυτίκιον της εορτής

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας,
ἓν τὴ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὗ κατέλιπες Θεοτόκε,
μετέστης πρὸς τὴν ζωήν,
μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς,
καὶ ταὶς πρεσβείαις ταὶς σαὶς λυτρουμένη,
ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον της εορτής

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον,
καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα,
τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν,
ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν,
ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Οίκος της εορτής

Τείχισόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου,
τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνῆσαι τολμῶ,
τὴν ἄχραντον Μητέρα σου,
ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνίσχυσόν με,
καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν με,
σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν,
Σὺ οὖν μοὶ δώρησαι γλώτταν,

προφοράν, καὶ λογισμὸν ἀκαταίσχυντον,
πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται
φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.